

Sider taget saadanne Forholdsregler, at Forslag af denne Art kom frem saavel i Norge som her samtidsigt, er dette dog Noget, man maa kalde at gaae bag begge Regjeringers Ryg, idet Indlændinge — Danske — have indladt sig paa at aftale med Norske, hvorledes et Tryk kunde blive udøvet paa de paagjældende Regjeringer for at fremkalde Noget, som mulig den vedkommende Regjering ellers ikke vilde virke for. Jeg tager Sagen, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) har fremstillet den, at han har læst i en norsk Tidende, at der i Stortinget har været forelagt et Forslag af denne Art, og at han da strax er bleven greben af det Danske ogsaa at forelægge et saadant Forslag her, for at høre, hvad Regjeringen vilde sige derom. Men nu har det ærede Medlem hørt dette, og ethvert Skridt, som det ærede Medlem driver denne Lov længere, er at gaae videre end til en Forespørgsel, og han udøver derved et Tryk paa Regjeringen, som det ikke kan være hans Hensigt at udøve. Dersom Alle erkjendte tilfulde, at Regjeringen bør være den, der først underhandler om disse Sager med Ulandet, og at dernæst Lovforslaget maa komme fra den, saa have de Herrer nu opnaaet, hvad de kunne opnaae. Den ærede Minister har sagt dem, at han ikke i denne Sag er bemyndiget til at svare, det vil sige, at han ikke veed, at der hos Regjeringen i en Sag, der ligger offentlig for og har ligget offentlig for længere Tid, før den kom til Behandling her, er tagen nogen Beslutning eller har været forhandlet paa saadan Maade, at han kunde tilskynde til at føre Sagen videre. Naar nu det ærede Medlem vil tvinge Regjeringen til enten at give et bekræftende Ja under Omstændigheder, hvor den maaskee nødtigt vil gjøre det, eller til, hvad der er meget værre, at give et afvisende Nei, har han kun skabt en unødvendig Forlegenhed og Intet vundet. Derfor opfordrer jeg meget de ærede Herrer til ikke at drive denne Sag videre, men at lade Forslaget nu have udrettet, hvad det har udrettet. Det kan ikke udrette Mere, efter hvad den ærede Justitsminister har sagt. Den ærede Justitsminister, som er den, der nærmest er istand til at betragte denne Sag fra Lovgiv-

ningens Side, har erklæret, at fra dette Standpunkt seet, er der ikke Noget imod Forslaget at indvende; men han har ved Siden deraf erklæret, at videre kunde hans Erklæring ikke gaae — og videre burde den heller ikke gaae —, og han vilde ikke engang give nogen Forhaabning om, hvad der vilde kunne svares yderligere. Under disse Omstændigheder forekommer det mig at være klart, at de ærede Medlemmer, som have handlet af en saa reen Iver og uden nogensomhelst Aftale med nogen Anden i fremmede Lande, maae lade det berøe ved, hvad de allerede have gjort, og blive staaende paa et recent skært, dansk Omraade. Tag Forslaget tilbage og lad Regjeringen have frie Hænder! Kan den efter sin hele Betragtning føre et Forslag af denne Natur frem, kan den ikke lade det være efter den Forhandling, der her har fundet Sted, og efter hvad den har erklæret. Men kan den ikke, burde vi ikke tvinge den til at sige Nei. Under disse Omstændigheder og paa denne Tid bør vi lade alle Sager af den Natur ligge, saa lidt berørte og ikke mere forklarede end høist nødvendigt. Vi kunne ikke see ind i, hvilken Skade der kan flyde af at fremtvinge et Svar, som gaaer i nægtende Retning, og et i positiv Retning behøve vi ikke, hvorfor jeg opfordrer de ærede Forslagsstillere til at tage Forslaget tilbage paa dette Stadium.

N. Sage: Naar det ærede Medlem meente, at det vilde være en Uret at tillade svenske og norske Skippere — „Udlændinge“, som det ærede Medlem kalder dem —, at tjene paa danske Skibe, er dette en Uret, der er begaaet af Regjeringen; thi under 31te Marts 1864 udkom der en Lov, som hedder: „Lov om Afgang for norske og svenske Undersaatter til at fare som Sthrmænd med danske Skibe.“ Det er altsaa blot Bestemmelsen om en Bedvaren ud over den Tid, denne Lov fastsætter, hvorpaa jeg har tilladt mig at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed, idet jeg har troet det rettest, at den Bestemmelse i vor Søfartslov, som forbyder Sligt, maa blive hævet.

Schærning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.